

MESTO POPOLA

NÁSTROJE
SMRTI NIKOV
DRUHÁ KAPITOLA

CASSANDRA CLARE

TIEŇ O LOVĚCKÁ SÁGA

NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV

Mesto popola

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

pozostáva z týchto kníh:

SÉRIA NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

SÉRIA PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

EXTRA KNIHY K TIEŇOLOVECKEJ SÁGE

KÓDEX TIEŇOLVCOV

KTO JE KTO V TIEŇOSVETE

Významní Tieňolovci a Dolnosvetania

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z Tieňoloveckej akadémie

PRIPRAVUJEME:

POLNOČNÁ DÁMA

NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV

Mesto popola

Druhá kniha

CASSANDRA CLARE

slovar

Copyright © 2008 by Cassandra Claire, LLC

Translation © Otakar Kořínek 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2506-5

Z anglického originálu

Cassandra Clare: The Mortal Instruments Series, Book 2 – City of Ashes,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books, New York 2009,
preložil Otakar Kořínek.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Produkcia Dana Klimová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Finidr, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Otcovi, ktorý nie je zlý.
No, možno trochu.

Poďakovania

Táto kniha by nebola vznikla bez podpory a povzbudenia mojej tvorivej skupiny – Holly Blackovej, Kelly Linkovej, Ellen Kushnerovej, Delie Shermanovej, Gavina Granta a Sarah Smithovej. Nezaobišla by som sa ani bez svojho NB tímu – Justine Larbalestierovej, Maureen Johnsonovej, Margaret Crockerovej, Libby Brayovej, Cecil Castellucciovej, Jaidy Jonesovej, Diany Peterfreundovej a Marissy Edelmanovej. Vďaka patrí aj Eve Sinaikovej a Emily Lauerovej za pomoc (a uštipačné komentáre) a Sarah Lee Brennanovej za to, že miluje Simona najviac na celom svete. Vďačná som aj všetkým vo vydavateľstve Simon and Schuster a Walker Books za ich vieru v tieto knihy. Osobitná vďaka patrí mojej redaktorky Karen Wojtylovej za všetky zásahy červenou ceruzkou, Sarah Payneovej za zmeny dávno po termíne, Bare MacNeillovej za súpis Jaceovej výzbroje a môjmu agentovi Barrymu Goldblattovi za to, že mi povie, že som hlupaňa, keď som hlupaňa. A rovnako mojej rodine – matke, otcovi, Kate Connerovej, Jimovi Hillovi, tete Naomi a sesternici Joyce za povzbudenie. A za Josha, ktorý ešte nemá tri roky.

Tento trpký jazyk

*Poznám tvoje ulice, milé mesto,
poznám démonov a anjelov, ktorí sa zhlukujú
a posedávajú na твоjich konároch ako vtáky.
Poznám ťa, rieka, akoby si prúdila mojím srdcom.*

Som tvoja dcéra-bojovníčka.

*Existujú písmená stvorené z tvojho tela,
tak ako je fontána stvorená z vody.*

*Existujú jazyky,
ktorých si ty predlohou
a keď nimi hovoríme,
mesto sa dvíha.*

Elka Cloke

Prológ

DYM A DIAMANTY

Na Front Street sa dvíhala impozantná stavba zo skla a ocele ako jagavá ihla prepichujúca oblohu. Metropole, nový, najdrahší obytný mrakodrap v centre Manhattanu, mal päťdesiatšesť poschodí. Na najvyššom, päťdesiatom siedmom, sa nachádzal najluxusnejší byt – strešný, majstrovské dielo s elegantným čier-no-bielym dizajnom. Ešte bol novučičký, ešte sa v ňom nestihol usadiť prach, a tak sa na jeho holých mramorových dlážkach odrážali hviezdy, ktoré žiarili cez velikánske obloky od stropu po zem. Obločné sklá boli dokonale priehľadné a poskytovali ilúziu, že medzi človekom a scenériou nič nie je, až to vyvolávalo závrat aj u tých, čo sa nebáli výšok.

Hlboko dolu sa ťahala strieborná stuha East River s náramkami vysvietených mostov, posiatá loďami, malými ako mušacince. Oddeľovala vysvietené nábrevia Manhattanu na jednej a Brooklynu na druhej strane. Za jasných nocí sa dala zazrieť na juhu osvetlená Socha slobody – lenže v tento večer bola hmla a jej biely val zahaľoval Liberty Island.

Nech bol výhľad akokoľvek veľkolepý, na muža, ktorý stál pred oblokom, nijako mimoriadne nepôsobil. Keď sa od obloka odvrátil, na úzkej, asketickej tvári mu sedela chmára. Na mramorovej dlážke sa rozláhli kroky jeho čižiem. „Ešte s tým nie si hotový?“ spýtal sa a rukou si prečesal vlasy biele ako soľ. „Sme tu už hodinu.“

Chlapec, ktorý kľačal na dlážke, k nemu dvihol nervózne, urazenú tvár. „Je to mramor. Je tvrdší, než som si myslel. Pentagram sa doň vyrýva ťažko.“

„Na pentagram sa vykašli.“ Napriek bielym vlasom muž zblízka nevyzeral starý. Tvrdú tvár mal prísnu, ale bez vrások, a pohľad jasný a vyrovnaný.

Chlapec sťažka preglgol a nervózne zatrepotal čiernymi blanitými krídlami, ktoré mu vyrastali z lopatiek pod úzkymi plecami (do chrbta džínsového saka si pre ne vyrezal otvory). „Pentagram je nevyhnutný pri obrade vyvolávania démonov. To viete, pane. Bez neho...“

„Nie sme chránení. To viem, môj mladý Elias. Ale trochu si pohni. Poznám bosorákov, ktorí vedia vyvolať démona, pokecať si s ním a poslať ho späť do pekla za čas, ktorý tebe trvalo vyryť polovicu tej päťcípej hviezdy.“

Chlapec nepovedal nič a pustil sa do mramoru s obnovenou energiou. Z čela mu kvapkal pot a čierne vlasy si odhrňal rukou, na ktorej mal prsty spojené jemnými pavučinovými blanami. „Tak, a je to,“ vyhlásil napokon, sadol si na päty a vydýchol si. „Hotovo.“

„Dobre,“ pochválil ho muž. „Začneme.“

„A moje peniaze...“

„Už som ti povedal. Peniaze dostaneš, až keď sa pohovám s Agramonom, skôr nie.“

Elias vstal a myknutím pliec si zhodil sako. Napriek výrezom mu stále nepohodlne zvieralo krídla. Teraz sa vystrelil a roz-

prestreli, v nevetranej miestnosti rozvírili stojatý vzduch. Boli sfarbené ako naftová škvrna na vode a šírili sa po nich dúhovo opalizujúce farby. Muž od neho odvrátil pohľad, akoby ho krídla popudzovali, no Elias si to nevšímal. Začal chodiť okolo vyrytého pentagramu, obchádzal ho proti smeru hodinových ručičiek a pritom čosi odriekal démonským jazykom, ktorý znel ako pukotanie plameňov.

Zrazu zasyčalo, ako keď z pneumatiky uniká vzduch, a obrys pentagramu vzbĺkol plameňmi. V tucte velikánskych oblokov sa odrazil tucet blčiacich päťcípych hviezd.

Vnútri pentagramu sa čosi hýbalo, čosi beztvaré a čierne. Elias teraz odriekal rýchlejšie, dvihol pavučinovité ruky a prstami prechádzal vo vzduchu po jemných obrysoch. Na miestach, ktorých sa dotkol, zapukali modré plamene. Muž nevedel plynuť po chtónsky, čo je jazyk bosorákov, ale niektoré slová rozoznal a porozumel Eliasovmu opakovanému odriekavaniu: *Agramon, povolávam Ťa! Povolávam Ťa z priestorov medzi svetmi!*

Muž siahol do vrečka. Prstami narazil na čosi tvrdé, studené a kovové. Usmial sa.

Elias znehybnel. Stál pred pentagramom, hlas mu v ustavičnom odriekaní stúpал a klesal a modrý oheň okolo neho praskotal ako blesky. Zrazu sa znútra pentagramu vzniesol chochol čierneho dymu. Špirálovito sa krútil hore, šírili sa a tuhol. Z tieňa sa vynorili dve oči, viseli ako drahokamy zachytené v pavučine.

„Kto ma sem povolal cez šíre svety?“ spýtal sa Agramon hlasom ako trieštiace sa sklo. „Kto ma povoláva?“

Elias prestal odriekavať. Nehybne stál pred pentagramom – iba krídla mu pomaly mávali. Vo vzduchu razilo hrdzou a spáleninou.

„Agramon,“ oslovil ho bosorák. „Som bosorák Elias. Ja som ten, čo Ťa privolal.“

Chvíľu panovalo ticho. Potom sa démon rozosmial, ak sa dym môže smiať. Bol zžieravý ako kyselina. „*Hlupáčik bosorá-čik,*“ zasipel Agramon. „*Hlúpy chalan!*“

„Hlúpy si ty, ak si myslíš, že sa mi môžeš vyhrážať,“ odvrkol Elias, ale hlas sa mu chvel rovnako ako krídla. „Ostaneš uväznený v pentagrame, kým ťa neoslobodím.“

„*Ale čo?*“ Dym sa vyvalil vpred, všelijako sa prevaľujúc. Z jednej časti sa sformovala ľudská ruka. Prešla po obryse horiaceho pentagramu, ktorý ju zadržoval vnútri. Potom dym prekypel za okraj hviezdy, prevalil sa cez ňu ako vlna lámajúca hrádzu. Plamene zaprskali, zhasli a Elias s výkrikom tackavo cúvol. V rýchlej chťončine odriekal zaklínadlá, aby dym zastavil. Nezaberalo to. Čierna masa dymu sa neúprosne valila a začínala nadobúdať akýsi tvar – znetvorený, obrovitý, ohyzdný tvar – blčiace oči sa menili, zaokrúhlili sa na veľkosť tanierov a lial sa z nich hrozivý svit.

Muž sa nezúčastnene prizeral, keď Elias opäť vykrikol a obrátil sa na útek. K dverám sa však nedostal. Agramon sa vrhol vpred, jeho čierna masa sa na bosoráka zvalila ako príval vriacej čiernej smoly. Elias chvíľu chabo vzdoroval – a potom znehybnel.

Čierny tvar sa stiahol a nechal bosoráka ležať na mramorovej dlážke.

Muž vybral z vrečka studený kovový predmet a lenivo sa s ním pohrával. „Dúfam, že si mu nič neurobil, inak by bol pre mňa bezcenný. Potrebujem jeho krv.“

Agramon, čierny stĺp so smrťiacimi diamantovými očami, sa k nemu obrátil. Oči uprel na muža v drahom obleku, na jeho úzku, ľahostajnú tvár, na čierne Znamenia pokrývajúce jeho pokožku a na žiarivý predmet v jeho ruke. „*Zaplatil si bosorákemu decku, aby ma privolalo? A nepovedal si mu, čoho som schopný?*“

„Hádaš správne,“ odvetil muž.

Agramon prehovoril so zdráhavým obdivom. „*To bolo múdre.*“

Muž k nemu o krok postúpil. „Ja som *veľmi* múdry. A odteraz som aj tvojím pánom. Toto je Čaša smrteľníkov. Neostáva ti iné, len ma poslúchať, lebo inak ťa stihnú následky.“

Démon chvíľu mlčal. Potom na znak poslušnosti skĺzol k zemi – natoľko, ako môže tvor bez skutočného tela napodobniť pokľaknutie. „*K vašim službám, pán...*“

Veta zavisla v zdvorilej otázke.

Muž sa usmial. „Môžeš ma volať Valentine.“

Prvá časť
Obdobie v pekle

Verím, že som v pekle, preto som.
Arthur Rimbaud

I

VALENTINOV ŠÍP

„Ešte si našťvaný?“

Alec sa opieral o stenu výťahu a zazeral cez ten úzky priestor na Jacea. „Nie som našťvaný.“

„Ale si.“ Jace vyčítavo zagestikuloval na nevlastného brata a vzápätí zjojkol, lebo rukou mu prešľahla bolesť. Od populďnejšieho pádu, keď preletel tri poschodia cez prehnité drevo na kopy kovového šrotu, ho bolel každý kúsok tela. Ešte aj prsty mal doráňané. Alec, ktorý len nedávno odložil barly po súboji s Abbadonom, vyzeral asi tak, ako sa Jace cítil. Šaty mal zašľatené a spotené vlasy mu ovisali. Po líci sa mu ťahala dlhá rana.

„Nie som,“ precedil Alec cez zuby. „Len preto, že si povedal, že dračí démoni vyhynuli...“

„Povedal som, že zväčša vyhynuli.“

Alec smerom k nemu zlostne bodol prstom. „Lenže zväčša vyhynuli,“ vyštekol hnevľivo roztrášeným hlasom, „neznamená, že CELKOM VYHYNULI.“

„No jasné,“ prikývol Jace. „Poviem im teda, aby v učebnici démonológie kvôli Alecovi zmenili heslo. Zo ‚zväčša vyhynulí‘ na ‚celkom vyhynulí‘. Alec chce mať svoje monštrá celkom a nadobro vyhynuté. Potom už budeš šťastný?“

„Chalani, chalani,“ tíšila ich Isabelle, ktorá si pozerala tvár v zrkadle na stene výťahu. „Nehádajte sa.“ Odvrátila sa od zrkadla s oslnivým úsmevom. „Dobre, bolo to trocha rušnejšie, než sme čakali, ale podľa mňa to bolo v pohode.“

Alec na ňu vrhol pohľad a pokrútil hlavou. „Mohla by si mi prezradiť, ako je možné, že sa nikdy nezablatíš?“

Isabelle filozoficky pokrčila plecami. „Mám čisté srdce. Také odpudzuje špinu.“

Jace odfrkol tak hlasno, že sa k nemu zamračene obrátila. Pokýval na ňu zablatenými prstami. Nechty mal zakončené čiernymi polmesiacmi. „Špina znútra aj zvonka.“

Isabelle mala na jazyku odpoveď, keď výťah so škripaním brzd sťažka zastal. „Je čas dať sa do poriadku,“ vyhlásila a otvorila dvere. Jace za ňou vyšiel na chodbu. Už sa tešil, keď zo seba zhodí brnenie a zbrane a dostane sa pod horúcu sprchu. Presvedčil svojich nevlastných súrodencov, aby sa s ním vydali na lov napriek tomu, že ani jednému sa veľmi nechcelo ísť von, lebo už nebolo Hodgea, ktorý by im dal pokyny. Jace však túžil zabudnúť sa v boji, zabaviť sa drsným zabíjaním, rozptýliť sa zraneniami. A keďže súrodenci vedeli, ako po tom túži, šli s ním, preliezali špinavé, opustené tunely metra, až našli dračieho démona a zabili ho. Všetci traja bojovali v dokonalej súhre ako vždy. Ako rodina.

Jace si odzิปsoval kabát a zavesil ho na kolík vsadený do steny. Alec si sadol na nízku drevenú lavicu vedľa neho a skopol si zablatené baganče. Nemelodicky si pohmkával popod nos, aby dal Jaceovi najavo, že nie je až *taký* napaprčený. Isabelle si vyťa-

hovala z dlhých tmavých vlasov sponky. Uvoľnené pramene jej padli na plecia ako vodopád. „Som hladná,“ prehodila. „Škoda, že tu nie je mama, aby nám niečo uvarila.“

„Dobre, že tu nie je,“ utrúsil Jace, odopínajúc si opasok so zbraňami. „Už by vykrikovala, že jej špiníme koberce.“

„V tom máš pravdu,“ ozval sa chladný hlas. Jace sa zvrtol ešte s opaskom v ruke a zbadal Maryse Lightwoodovú, ktorá stála so založenými rukami vo dverách. Mala oblečený bezchybný čierny cestovný kostým a vlasy, rovnako čierne ako Isabelline, zapletené vzadu do hrubého vrkoča, jej padali do polovice chrbta. Prechádzala po nich ľadovomodrými očami ako lúčom baterky.

„Mami!“ zvolala Isabelle, rozbehla sa k nej a objala ju. Alec vstal a podišiel k nim. Robil, čo mohol, aby nebolo vidieť, že kríva.

Jace ostal, kde bol. Keď si ho Maryse premeriavala, mala v pohľade čosi, čo ho pribilo na mieste. Ale veď nepovedal nič až také zlé, nie? O jej posadnutosti starožitnými kobercami predsa žartovali v kuse...

„Kde je otec?“ spýtala sa Isabelle, keď od matky odstúpila. „A Max?“

Nastala ledva postrehnuteľná odmlka. Potom Maryse povedala: „Max je vo svojej izbe. A otec je, nanešťastie, ešte v Alicante. Isté záležitosti si tam vyžadujú jeho prítomnosť.“

Alec, zvyčajne vnímavejší na atmosféru ako jeho sestra, sa spýtal: „Stalo sa niečo?“

„To by som sa mohla spýtať ja teba,“ odvetila jeho matka suchým hlasom. „Krívaš?“

„No...“

Alec bol nemožný klamár. Namiesto neho hladko zatiahla Isabelle: